

EEN AB ONTDEKKINGSBOEK

De Verliefdheid

*ALS EEN SIMPELE VERLIEFDHEID ALLES
VERANDERT EN NIEUW LEVEN ONTSTAAT...*

CHRISTINE KRINGLE •

De Verliefdheid

door

Christine Kringle

Eerste publicatie 2021 Auteursrecht © Christine Kringle

Vertaald door Abivy

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, openbaar gemaakt in enige vorm, op enige wijze, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur.

Elke gelijkenis met een levend of overleden persoon of met werkelijke gebeurtenissen berust op toeval.

Titel: The Crush

Auteur: Christine Kringle

Redacteur: Michael Bent, Rosalie Bent

Uitgever: AB Discovery

© 2021

www.abdiscovery.com.au

Andere boeken van Christine Kringle

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (deel 1)

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (deel 2)

Bedtijdverhalen voor Sissy Babies (deel 3)

Belle betekent mooi

De Verplettering

Frills voor Freddy

Pop

Hocus Pocus

Inhoud

In het begin 1.....	5
De beste plannen 2.	11
En de baby maakt er drie 3.....	27
Een aanbod dat u niet kunt weigeren 4.....	35
Moederinstinct 5.....	60
In de balans 6.	82
Een reis door de spiegel 7.....	98
De Smeltkroes 8.	118
Feest 9.....	130
Een kleine traktatie 10.....	143
De James-bende 11.....	156
Een van die nachten 12.....	190
Epiloog 13.....	205

In het begin | 1.

Verliefdheid kan verschrikkelijk zijn.

Van buitenaf lijkt het allemaal zo duidelijk, maar als jij degene bent die gevangen zit in de waanzin van een verliefdheid, is alles vervormd en kun je je eigen percepties van de realiteit gewoon niet vertrouwen. Dat was wat er met Peter Lane was gebeurd.

Hij was een eerstejaarsstudent die psychologie volgde, en een van de meisjes in die klas had zijn hart gestolen. Het kon haar echter niet kwalijk genomen worden dat ze het niet wist, want Peter had nooit de moed gehad om zelfs maar met haar te praten. Hij zat gewoon in de klas en fantaseerde over haar. Het probleem was dat hij zich, omdat hij zich op haar concentreerde, niet op de stof concentreerde, en zijn cijfers lieten het effect zien. De professor werd bezorgd en liet hem op een dag na de les blijven.

"Peter," zei hij. "Ik snap het niet. Volgens alle berichten ben je een hele goede student. Waarom heb je het zo moeilijk in mijn klas? De stof zou niet buiten je bereik moeten liggen, dus wat kan ik doen om je hierbij te helpen?"

Peter schaamde zich. Hoe vertel je een professor dat het probleem is dat je al je lestijd besteedt aan dagdromen over een andere student in plaats van aantekeningen maken?

Peter haalde alleen zijn schouders op en zei: "Ik weet het niet."

"Nou, dat is niet veel hulp, hè?" verklaarde de professor. "Kijk, misschien helpt het als een andere student met je kan werken totdat je op snelheid bent." Hij gebaarde toen naar het object van Peters genegenheid om zich bij hen te voegen. "Dit is Debbie Gordon. Ze is een van de beste studenten in de klas en ze heeft ermee ingestemd om je bijles te geven om je cijfers te verbeteren, oké?"

Peters mond viel een beetje open toen ze sprak. "Hoi, Peter. Ik weet gewoon dat we dit voor je kunnen oplossen. Het is echt niet zo moeilijk als je het eenmaal onder de knie hebt. Ik stel voor dat we elkaar om te beginnen twee keer per week ontmoeten en dan kijken we hoe het verder gaat. Hoe klinkt dat?"

Hij was een beetje van streek door haar aanwezigheid en kon alleen een vaag coherent "Oké" uitbrengen voordat hij haar de deur uit zag lopen.

"Wil je dat opschrijven, Peter?" vroeg de professor.

"Meneer?" was Peters verbaasde antwoord.

De professor kreeg een geërgerde blik op zijn gezicht en zei: "Ze zei dinsdag en donderdag, 16:30 uur in de hoofdbibliotheek. Schrijf het op, zodat je het niet vergeet."

"Ja, meneer... Sorry, meneer. Dinsdag en donderdag, 4:30 in de hoofdbibliotheek. Ik schrijf het nu op, meneer. Ik zal het niet vergeten, dat beloof ik."

Peter hyperventileerde bijna toen hij de collegezaal verliet. Er was natuurlijk geen reden om iets op te schrijven. Het idee dat hij twee dates per week had met deze godin was niet iets dat hij snel zou vergeten, behalve als hij een ernstig hoofdtrauma opliep.

Hij zweefde praktisch terug naar zijn slaapzaal terwijl hij zijn strategie begon uit te stippelen om het hart van de mooie Debbie Gordon te veroveren. Het was de perfecte gelegenheid om dicht bij

haar te zijn, en zodra hij een band met haar had opgebouwd, zou hij zijn zet doen. Vanaf daar, en omdat ze duidelijk voorbestemd waren om samen te zijn, zou hij zijn onsterfelijke liefde voor haar uiten, en ze zouden nooit meer gescheiden worden. Het waren duidelijk twee perfect bij elkaar passende zielen die elkaar nu hadden gevonden. Het enige dat nog restte, was dat hij het haar zou vertellen.

Toen dinsdagmiddag aanbrak, besteedde Peter veel aandacht aan het perfectioneren van zichzelf. Hij wilde er zeker van zijn dat hij een goede eerste indruk maakte op hun eerste date. Oké, misschien geen date, nog niet, maar dit zou een verhaal zijn dat hij de kinderen en kleinkinderen jarenlang zou vertellen. Alles over hoe hij de verbluffende Debbie Gordon van haar sokken blies tijdens een psychologie-bijles.

Hij was een beetje nerveus en kwam daarom een halfuur te vroeg. Hij was bezig met het doornemen van mogelijke openingszinnen toen zij naar hem toe liep. Ze keek hem aan en glimlachte.

“Mijn hemel, Peter, wat zie je er vandaag knap uit. Ik hoop dat ik mijn gedachten bij ons werk kan houden.”

Hij bloosde diep en alle gedachten vlogen uit zijn hoofd. Ondanks zijn intensieve voorbereiding kon hij zich geen enkele grap herinneren waarmee hij haar had willen verblinden. Hij koos voor: "Eh, ik denk het wel." Het was niet de opening waarmee hij zijn verkeringsverhaal had willen beginnen, maar daar heb je het.

Debbie ging naast hem zitten, opende het studieboek en begon de stof vanaf het begin van het semester te herhalen. Ze liet hem aantekeningen maken en wees hem op de belangrijke concepten die hij moest onthouden. Tegen de tijd dat het uur om was, glimlachte ze.

“Oh Peter, je doet het zo goed. Ik heb het gevoel dat je zo weer helemaal up-to-date bent. Ik zie je donderdag weer hier, toch?”

Toen ze opstond om te vertrekken, werd ze vergezeld door een jonge blonde studente en ze liepen samen al kletsend weg.

Toen donderdag aanbrak, was het voor Peter vrijwel hetzelfde als op dinsdag. Hij was vroeg en wachtte op haar komst. Hij nam de vrijheid om zichzelf te bekijken in de spiegel van het herentoilet en hij vond dat hij er misschien nog beter uitzag dan op dinsdag. Toen Debbie dichterbij kwam, liep en praatte ze met dezelfde blondine waarmee ze op dinsdag was vertrokken.

Toen ze beiden bij Peter aankwamen, zei Debbie: "Cassandra, dit is Peter, de jongen waar ik je over vertelde. Peter, ik wil je graag mijn vriendin Cassandra voorstellen."

De twee keken elkaar aan en wisselden beleefdheden uit, en toen keek Cassandra naar Debbie en zei: "Ik spreek je later." Daarmee liep ze verder en liet Peter en Debbie alleen achter.

Debbie ging naast Peter zitten en hij wist zeker dat het dichterbij was dan ze dinsdag had gedaan. Het leek hem duidelijk dat ze dezelfde onmiskenbare aantrekkingskracht voelde als hij. Toen ze haar arm om hem heen sloeg terwijl ze de waarden op een grafiek aanwees en hun relevantie voor wat ze bespraken, viel hij bijna flauw. Dit verliep allemaal volgens zijn plan. Het enige wat hij hoefde te doen was zijn ware gevoelens aan haar te uiten en het zou allemaal compleet zijn.

Er was echter een probleem. Ondanks verschillende kansen om het onderwerp aan te snijden, aarzelde hij altijd. Dit was iets wat hij *precies goed moest doen*, want falen zou verwoestend zijn, dus zocht hij naar de juiste woorden op precies het juiste moment. Elke keer dat ze naast hem ging zitten, was hij ervan overtuigd dat dit *het* moment zou zijn, maar elke keer dat ze dat deed, aarzelde hij tot zijn moment voorbij was. Hij troostte zichzelf met de wetenschap dat er altijd een volgende bijles was om zijn fouten te corrigeren. Tot die volgende donderdag.

Toen Peter en Debbie klaar waren met hun beoordeling van deze specifieke sessie, was Peter vastbesloten om haar eindelijk mee uit te vragen, maar voordat hij kon beginnen, omhelsde Debbie hem.

"Daar, we hebben het gedaan!" riep ze uit. "Ik wist dat je het kon, Peter. Je bent zoveel slimmer dan je eerste cijfers deden vermoeden. Je had alleen een beetje focus nodig, dat is alles. Ik heb met de professor gesproken en hij is dolblij met je vooruitgang. Je zou echt trots moeten zijn op wat je hier hebt bereikt. Ik moet zeggen dat ik onze kleine bijeenkomsten ga missen."

Peter keek haar ongelovig aan. "Ik snap het niet. Wat bedoel je met dat je ze gaat missen?"

Ze glimlachte hem een zeer passende glimlach toe en zei: "Je bent er, Peter. We zijn allemaal bij met de les. Je hebt me niet meer nodig. Je bent nu meer dan in staat om het allemaal zelf te doen. Ik zie je nog wel in de les, natuurlijk, maar je hebt deze sessies niet meer nodig."

"Nee!" riep Peter in paniek. Ze kon nu niet weg, niet nu hij op het punt stond hun toekomst in gang te zetten. Hij had haar nodig om van gedachten te veranderen. "Ik kan het niet! Ik kan het niet zonder jou, dat weet ik gewoon. Laat me alsjeblieft niet in de steek. Ik heb je nodig!"

Debbie kreeg een bezorgde blik op haar gezicht en legde uit: "Oh Peter, lieverd, dat doe je echt niet, dat beloof ik je. Je gaat het geweldig doen. Je moet gewoon een beetje vertrouwen in jezelf hebben, dat is alles."

"Nee, nee, ik weet dat ik zonder jou ga falen. Alsjeblieft, ik smeeek je, verlaat me niet." Alles aan hem schreeuwde paniek en wanhoop.

"Oh Peter, natuurlijk zal ik je niet in de steek laten. Als je er

zo sterk over denkt, kunnen we het nog wel even volhouden, maar ik ga wel iets van je eisen in ruil daarvoor, oké? Ik zeg je dat je angst gewoon een kwestie van bezorgdheid is. Als je akkoord gaat met het feit dat ik je voor elke bijlessessie hypnotiseer, om tot de kern van je angsten te komen, zal ik erbij blijven, want ik weet dat als ik tot de kern van je angsten kom, je een rots in de branding zult zijn en je je zult afvragen waarom je ooit dacht dat je me nodig had."

Ze gaf hem een klopje op zijn hand en hij knikte instemmend.

"Heel goed. Vanaf nu zullen de sessies bestaan uit een uur hypnose gevolgd door een uur psychologie." Ze stond op en kustte hem op zijn hoofd. "Ik zie je dinsdag op het normale tijdstip. Reserveer een van de studieruimtes voor ons, oké? Twee uur, dus vergeet het niet."

Peter slaakte een zucht van verlichting, dankbaar dat hij zijn kans met haar niet had verspeeld. Hij was nu vastbesloten om ervoor te zorgen dat ze begreep dat hij hetzelfde voor haar voelde als zij voor hem. Er zou geen aarzeling meer zijn van zijn kant. Het was met een felle vastberadenheid dat hij de kamer boekte.

De beste plannen | 2.

Toen de volgende dinsdag aanbrak, kwam Peter de kamer binnen. Hij had dagenlang moed verzameld om haar te laten weten hoe ze voor elkaar gemaakt waren. Hij had eindeloos gewerkt aan het bedenken van de juiste woorden om haar voor zich te winnen, maar toen ze bij hem kwam, werd zijn geest weer leeg. Hij begon in paniek te raken toen hij zag dat zijn kans om indruk op haar te maken begon te vervagen.

Ze keek hem in de ogen en vroeg: "Peter, vertrouw je mij?"

Hij knikte enkel om aan te geven dat hij dat deed.

"Ik bedoel, vertrouw je me *echt, echt*? Weet je dat ik je nooit pijn zou doen, of zou toestaan dat je iets overkomt?" Hij knikte weer. "Goed, dan ga ik de lichten even dimmen, en dan gaan we rustig en kalm tot de kern van je probleem komen, oké? Begrijp dat dit geen magie is, en het zal waarschijnlijk wat tijd kosten om het probleem te ontrafelen, maar ik beloof dat ik de hele weg bij je zal zijn."

Ze liep naar de lichtschakelaar en dimde de kamer. Ze ging toen tegenover hem zitten.

"Oké, Peter. Ik wil dat je rustig en diep inademt door je neus, dat is het en houd het nu vast. Uitstekend. Adem nu langzaam uit door je mond. Heel goed. Nog een keer diep inademen... vasthouden... en nu uitademen. Heel goed. Nog een keer. Diep inademen... vasthouden... en nu uitademen. Goed. Nu wil ik dat je

voelt hoe ontspannen je je daardoor voelt. Het is een prettig gevoel, toch? Je vindt het fijn. Nu wil ik dat je je concentreert op je voeten. Voel alle stress en spanning in je voeten. Voel hoe het zich opbouwt en losgelaten moet worden. Laat die spanning los, Peter. Voel hoe je voeten zo licht aanvoelen als jij. Het is bijna alsof ze zweven." Haar toon was kalmerend en haar volume was laag.

"Nu Peter, ik wil dat je dat heerlijke gevoel laat doordringen tot in je enkels, en nu omhoog naar je kuit. Voel de spanning afnemen. Voel ze licht en comfortabel worden. Het is nu zoveel beter, nietwaar? Nu beweegt dat warme, heerlijke gevoel omhoog naar je dijen en je billen. Voel hoe ontspannend het is. Je voelt je veilig en warm. Er is niets dat je pijn kan doen. Goed, heel goed."

Peter wist niet precies wanneer het was gebeurd, maar hij merkte dat zijn ogen nu dicht waren en dat hij zich heel ontspannen voelde.

"Nu Peter, voel die warme, ontspannende golf zich verspreiden in je buik, en al die spanning loslaten. Voel hoe het je zo licht en kalm maakt. Ga nu verder omhoog, in je borst en rug. Met elke ademhaling voel je de lichtheid binnenkomen en alle spanning verdwijnen. Met elke ademhaling komt de lichtheid binnen en verdwijnt de spanning." Hij was zich nu nauwelijks meer bewust van zijn lichaam.

"Goed Peter. Je doet het zo goed. Nu wil ik dat je die warme, aangename golf langzaam door je schouders en armen voelt gaan, waardoor je je zo ontspannen en gelukkig voelt. Nu door je ellebogen en in je onderarmen. Zo aangenaam, zo ontspannen. Nu, in je polsen en handen, en naar buiten door je vingers. Je bent in vrede, en zo, zo gelukkig."

Haar stem was als een auditief opiaat. Hij voelde dat hij erin verdwaalde.

"Nu Peter, ik wil dat je voelt dat die warme, ontspannende

golf omhoog beweegt in je nek, alle spanning die je daar draagt loslaat. Voel hoe het naar de achterkant van je hoofd en je kaak beweegt. Zo ontspannen, zo comfortabel. Voel nu hoe het over de bovenkant van je hoofd en omhoog door je gezicht gaat, je nog meer ontspant terwijl het dat doet totdat het op een plek in het midden van je voorhoofd samenkomt. Dat is je derde oog, Peter, en het gaat je helpen om dingen duidelijker te zien."

Hij zweefde nu op haar woorden, alles in zijn wereld was verdwenen.

"Peter, ik wil dat je je concentreert op wat ik je nu vertel. Ik wil dat je een wenteltrap voor je ziet. Je ziet hem naar beneden gaan en je wilt ermee naar beneden gaan. Volg de trap, Peter. Voel jezelf met elke trede naar beneden gaan, dieper en dieper. Voel hoe goed het je doet om dieper voor mij te gaan. Ga dieper voor mij Peter. Stap voor stap, dieper en dieper. Tien, negen, acht, elke trede dieper en dieper. Zeven, zes, vijf, dieper en dieper. Vier, drie, dieper en dieper nog dieper. Twee, één, volledig ontspannen, zo diep en gelukkig." Ze keek naar hem en voelde dat hij er klaar voor was.

"Nu Peter, ik wil dat je je herinnert hoe geweldig en ontspannen je je nu voelt. Je verdient het om je zo geweldig en ontspannen te voelen." Ze pakte zijn linkerhand en draaide hem om zodat zijn handpalm naar boven was gericht. Ze begon zachtjes op zijn blote pols te tikken en zei tegen hem: "Peter, wanneer je voelt dat ik zo op je pols tik, zul je jezelf toestaan om te ontspannen en in een warme, vredige trance te komen. Je zult dit doen omdat het is wat je wilt, meer dan wat dan ook, een warme en vredige trance. En als ik zeg, *'ga tien keer dieper'*, zul je tien keer dieper gaan, omdat het is wat je wilt doen. Peter, ga tien keer dieper... ga tien keer dieper... ga tien keer dieper. Goed... heel goed."

Ze herpakte zich in haar stoel terwijl ze zich voorbereidde om haar examen te beginnen. Hij was werkelijk een uitstekend onderwerp.

“Peter, je kunt me horen, en als je het probeert, kun je op me reageren. Peter, ik wil dat je op me reageert, en omdat ik het wil, wil jij het. Begrijp je me?”

De jongen leek even te aarzelen, en antwoordde toen met zachte stem: “Ja.”

“Goed, Peter,” vervolgde Debbie. “Nu wil ik dat je nadenkt over onze tijd samen waarin we je hielpen met je psychologieles. Je deed het heel goed, maar toen ik voorstelde om te stoppen, werd je geïrriteerd. Waarom Peter? Waarom was je bang dat ik zou stoppen met je bijles te geven?”

Zijn stem trilde een beetje toen hij zei: “Omdat ik... ik... ik van je hou.”

Debbie nam even de tijd om te verwerken wat hij net had gezegd. Ze had niet verwacht dat dit de reden was van zijn terughoudendheid. Ze glimlachte even, omdat ze het gevoel had dat dit makkelijker op te lossen zou zijn dan ze eerst vreesde.

“Peter, kun je me horen? Luister je naar wat ik zeg?”

Opnieuw liet de jongen een zacht “Ja” horen.

“Peter, je bent heel lief, lieverd, maar ik ben niet het meisje voor jou. Peter, ik ben lesbisch. Mijn vriendin Cassandra is mijn vriendin. Je hoeft je niet meer op mij te fixeren, lieverd. Je kunt nu uitgaan en een leuk meisje vinden dat van jongens houdt.”

Onverwachts zei Peter: “Ik wou dat ik lesbisch was. Ik zou zo’n goede vriendin voor je kunnen zijn.”

Debbie keek hem alleen maar perplex aan. Zei hij nou net wat ze dacht dat hij net zei? Ze stond op het punt hem uit te leggen dat het gewoon niet zo werkte toen ze stopte en lichtjes giechelde.

“Oké Peter, waarom niet?”

Ze haalde hem uit de trance en vertelde hem dat het

duidelijk was dat zijn probleem ingewikkelder was dan ze had gehoopt en dat het weken of maanden kon duren om het op te lossen. Maar als hij bereid was om het te proberen, zou ze graag met hem blijven werken.

Van zijn kant was hij dolblij met elk plan dat hem in staat stelde een hechte relatie met haar te onderhouden. Hij voelde zich eigenlijk behoorlijk opgefrist na de hypnose, dus hij stemde gretig toe. Debbie vertelde hem toen dat ze haar wasgoed was vergeten, terug in haar appartement, maar dat ze nog steeds vastbesloten was om hem zijn volledige sessie te geven, maar of het oké zou zijn als ze bij haar thuis doorgingen?

Peter stemde angstig toe en ze verlieten samen de bibliotheek. Hij had eraan gedacht haar hand te pakken, maar was bang om de boel te verpesten. Stel je zijn verbazing voor toen ze in plaats daarvan de zijne pakte.

Toen ze terugkwamen bij haar huis, liet ze Peter op de bank in de woonkamer zitten. "Dit is zo ontzettend begripvol van je, Peter. Wacht hier maar en ik kan krijgen wat ik nodig heb."

Hij was opgewonden over deze wending in de gebeurtenissen. Als dit was wat er nodig was om bij haar in haar appartement te zijn, zou Peter zijn hoofdvak veranderen naar psychologie. Toen Debbie terugkwam, droeg ze een stapel gevouwen witte doeken en hield ze een roze speen en babypoeder in haar andere hand.

"Ik kan alleen maar raden wat je denkt, maar dit is van een verkleedfeestje waar ik naartoe ging, en ik moet het wassen voordat ik het terugbreng. Kun je je dat voorstellen? Ik met een luier om, zuigend op deze speen? Hier, laat ik het je laten zien." Ze kwam naar hem toe en ging naast hem op de bank zitten. "Hier, voel deze luiers. Voel hoe zacht en dik ze zijn."

Hij voelde zich er een beetje vreemd bij, maar hij begon het

materiaal te vingeren. Terwijl hij dat deed, pakte ze zijn linker pols en begon er langzaam en ritmisch op te tikken.

"Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper... wees een braaf meisje en ga tien keer dieper... wees een braaf meisje en ga tien keer dieper."

Zijn ogen waren gesloten en zijn kaak hing een beetje open.

"Je wilt lesbisch zijn, en dit is waar het begint, schatje. Peter, je bent nu een babymeisje. Je bent een babymeisje van twaalf maanden oud. Je bent altijd al een babymeisje geweest. Je hebt alleen maar een babymeisje willen zijn. Als babymeisje wil je luiers dragen en aan een speen zuigen. Als babymeisje *moet je* luiers dragen en aan een speen zuigen. Als babymeisje *zul je* luiers dragen en aan een speen zuigen. Begrijp je me, schatje?"

De jonge jongen antwoordde zwakjes: "Ja."

Debbie grijsde. "En ik zal je moeder zijn. Ik zal voor je zorgen en je opvoeden tot een goede kleine lesbienne. Je houdt van je moeder, hè, schat?"

"Ja, mam," was zijn antwoord.

Ze begon zijn kleren uit te trekken, en toen ze hem helemaal naakt had, liet ze hem naar de slaapkamer kruipen. Ze keek naar hem, daar gepositioneerd op zijn handen en knieën.

"Baby's dragen luiers, toch, klein meisje? Wil mijn baby dat mama haar in luiers stopt? Is dat wat jij wilt, klein meisje?"

"Ja mam," was zijn smekende antwoord.

"Dan wil mama dat je gaat liggen, kleine meid, zodat ze je luier om kan doen."

Ze was verbaasd over hoe gretig en meegaand hij was. Al snel had ze hem op zijn rug, luier onder hem, en poederde zijn billen en liezen. Toen hij naar tevredenheid gepoederd was, trok ze

de luier tussen zijn benen omhoog en speldde hem strak vast. Ze stopte de speen in zijn mond en gaf hem een pop die ze op haar bed had liggen.

Ze deed een stap achteruit om haar creatie te bewonderen en zei toen tegen hem: "Mama moet nu meteen naar de keuken, lieverd, maar jij blijft hier op de grond zitten en beweegt niet, oké?"

Ze maakte met haar telefoon een paar foto's ter herinnering en draaide zich om en verliet de kamer.

Terwijl Peter gedachteloos in zijn luier zat, aan zijn speen zoog en zijn pop vasthield, ging de badkamerdeur open en kwam er een jonge blondine naar buiten, die alleen een handdoek droeg en haar haar droogde. Ze bleef staan en keek naar de jongen, maar het was haar duidelijk dat hij geen poging deed haar te erkennen.

Ze zwaaide voorzichtig naar hem en zei: "Um, hallo? Een vreemde jongen die in mijn slaapkamer zit met luiers om... Hallo?" Er kwam geen antwoord. Hij leek verzonken in zijn eigen gedachten, of zoiets, dus deed ze het enige wat ze kon. "Debbie? Schatje?"

"Ik ben hier, Cassandra," klonk het antwoord uit de keuken. Debbie draaide zich om toen Cassandra binnenkwam. Toen ze haar vriendin zag gekleed in slechts een handdoek, riep ze uit: "Ooh, is dit een uitnodiging om met je mee te douchen?"

"Misschien," was Cassandra's antwoord. "Maar vertel me eerst over je dag, lieverd. Is er iets interessants met je gebeurd?"

Debbie dacht even na en zei toen: "Nee, niet echt. Vrij gemiddeld eigenlijk. En jij? Hoe was jouw dag?"

"Oh, ongeveer hetzelfde denk ik," zei Cassandra. "Nou, er was één ding dat gebeurde. Weet je, ik liep uit onze badkamer nadat ik had gedoucht en ik zag een jongen op de vloer van onze slaapkamer zitten met een luier om, een speen zuigend en een pop

vasthoudend. Ja, ik zou zeggen dat *dat* een beetje ongewoon voor me was."

"Oh, dat is gewoon Peter," zei Debbie afwijzend. "Geef hem geen aandacht."

"Geen aandacht aan hem besteden?" Cassandra was duidelijk geërgerd. "Hoe kan ik *geen* aandacht aan hem besteden? Hij zit op de vloer van onze slaapkamer met een luier om, zuigt aan een speen en houdt een pop vast. Hoe in hemelsnaam kan iemand daar *geen* aandacht aan besteden? Wie is die *Peter* eigenlijk, en wat is er aan de hand?"

"Nou," begon Debbie. "Je hebt hem al eerder ontmoet. Hij is de jongen van mijn psychologieklas die ik bijles geef, jij weet je nog? Nou, hij begon het beter te doen, en ik stelde voor dat hij prima alleen verder kon toen hij volhield dat hij het niet zonder mij kon. Het leek me dat hij gewoon een beetje angstig was, dus ik vertelde hem dat ik hem nog een tijdje zou blijven begeleiden, maar dat hij zich ook aan hypnose zou moeten onderwerpen, zodat ik zijn zelfvertrouwen kon opbouwen."

"Je slaat nergens op," hield Cassandra vol. "Hoe bouwt het dragen van luiers, op welke manier dan ook, zijn zelfvertrouwen op?"

"Ik kom eraan... Ik kom eraan. Nu weet je hoe effectief ik kan zijn als ik mijn hele hypnoseroutine doe." Cassandra glimlachte, en herinnerde zich een vrij intense liefdesdaad die ze beiden hadden begaan terwijl ze betoverd was door Debbie. "Nou, toen ik Peter eenmaal diep had gehypnotiseerd, begon ik te onderzoeken waar zijn angst vandaan kwam, zodat ik hem kon helpen ermee om te gaan. Het punt is dat hij helemaal niet angstig was, zo bleek. Het lijkt erop dat hij al verliefd op me is sinds de eerste keer dat hij me zag."

"Au!" was Cassandra's antwoord. "Ik denk dat hij niet

doorhad dat je homo was, hè? Ik hoop dat je hem voorzichtig hebt proberen af te wijzen. Maar toch... jongen, luiers, slaapkamer?"

"Hou je vast, ik was er net aan toe," riep Debbie uit. "Hoe dan ook, toen hij nog onder invloed was, *heb ik* uitgelegd dat ik lesbisch was en dat het gewoon niet zou werken tussen ons. Toen zei hij iets heel bijzonders. Hij zei tegen me: *'Ik wou dat ik lesbisch was. Ik zou zo'n goede vriendin voor je kunnen zijn.'*"

"*Je maakt een grapje?*" Cassandra was verbijsterd door de uitspraak. Ze keek naar Debbie en hield vol: "Dat slaat nergens op. Ik hoop dat je hem hebt verteld dat dat nergens op sloeg."

"Dat wilde ik doen, maar toen dacht ik erover na." Debbie kreeg een vreemde, ondeugende glimlach op haar gezicht. "En ik vroeg me af: 'Waarom niet?'"

Cassandra's ongeloof bleef groeien. " *Waarom niet ? Wat bedoel je met 'waarom niet?' Wat dacht je van zijn gebrek aan borsten, en hoewel ik het zelf niet kan bevestigen, denk ik dat er ergens in die luier een penis zit. Zeg me alsjeblieft dat je een grapje maakt !*"

"Nee, nee, luister even. We weten allebei dat lesbisch zijn iets is dat diep in onze persoonlijkheid zit. Het zit in de kern van wie we zijn en hoe we onszelf identificeren, toch?" Cassandra knikte. "Dus, waarom kunnen diezelfde gevoelens en eigenschappen niet aan Peter worden gegeven? Met een regelmatig regime van diepe hypnose, zou hij zich net zo kunnen voelen als wij. Hij zou lesbisch kunnen worden."

"Luister je naar jezelf?" vroeg Cassandra ongelovig. "Serieus, moet ik je eraan herinneren... *hij heeft een penis!*"

Debbie keek erg teleurgesteld. "Dat is zo bekrompen van je, Cassandra. Probeer het maar eens te zien als zijn kleine sissy clitty. Ja, dat is het, het is zijn kleine sissy clitty. Als je alsjeblieft voorbij je

eigen vooroordelen zou kunnen kijken, denk ik dat je de schoonheid van dit plan zou kunnen gaan waarderen. Een man die daadwerkelijk lesbisch is, wat is er niet leuk aan? Echt, wat is er niet leuk aan?"

"Op het risico af om overbodig te zijn, laten we beginnen met de *penis* ! Kijk, Debbie," hield Cassandra vol. "Als je het hele stuk overslaat over hoe onethisch het moet zijn om dit bij hem te doen, heb je nog steeds niet uitgelegd waarom hij in een luier zit, op een speen zuigt en een pop vasthoudt in onze slaapkamer."

"Oh ja, sorry. Dat is mijn kostuum van vorig Halloween. Dat weet je nog, toch? Hoe dan ook, het viel me op dat ik al wist dat ik lesbisch was voordat ik überhaupt begreep wat ik voelde, dus ik dacht dat als Peter lesbisch zou worden, ik met hem als baby zou moeten beginnen . Dus ik heb hem teruggebracht naar de kindertijd, hij is nu ongeveer twaalf maanden oud, en ik ga hem helpen zich te identificeren als vrouw, met een wanhopige behoefte om lesbisch te zijn. Hij gaat er echt voor, Cassandra. Ik denk dat hij echt potentieel heeft als lesbienne."

"Je bent gek. Dat is het enige antwoord, je bent gek." Cassandra draaide zich om en liep terug naar de slaapkamer, en Debbie volgde. "Kijk naar hem, schat. Zelfs als je plan de kleinste kans op succes had, hoe lang denk je dat het zou duren om hem te veranderen in 's werelds eerste mannelijke lesbienne? Kom op Debbie, wees alsjeblieft redelijk."

Debbie liep naar de jongen toe en knielde naast hem neer. Ze pakte zijn linkerhand, draaide hem met de palm naar boven en begon op zijn pols te tikken.

"Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Nu, baby, wil ik dat je je ogen opent en naar de prachtige vrouw voor je kijkt. Je herkent haar, toch? Ja, natuurlijk

doe je dat. Het is mama Cassandra. Je houdt van mama Cassandra, toch? Ja, dat doe je, ja dat doe je. En mama Cassandra houdt ook van jou. Ze houdt je veilig en warm. Ze heeft je altijd veilig en warm gehouden. Ga je gang baby, ga je gang en laat mama Cassandra zien hoeveel je van haar houdt."

De jongen ging op handen en knieën zitten, kroop naar Cassandra toe en ging aan haar voeten zitten. Hij pakte zijn ene arm vast en begon haar heen te omhelzen, terwijl hij zijn pop bleef vasthouden en aan zijn speen bleef zuigen.

Debbie stond op en keek naar de uitdrukking op het gezicht van haar vriendin, en besloot haar voordeel te doen. "Kijk eerst naar hem, Cassandra, of moet ik zeggen naar haar. Ziet ze er niet lief uit, zo onschuldig en hulpeloos? Hoe kun je 'nee' zeggen tegen zo'n gezicht?"

Cassandra keek naar de jongen die haar heen vasthield en ze moest toegeven dat hij er best schattig uitzag toen hij daar zat.

"Verdomme, dit is niet eerlijk. Waarom moet hij zo'n overtuigend meisje maken? Oké, ik weet dat ik hier spijt van ga krijgen, maar moet ik begrijpen dat we net ouders zijn geworden van deze grote baby?"

Debbie glimlachte breed en zei: "Jazeker, ja, dat zijn we... Mam."

Ze keek toen naar haar vriendin en toen weer naar hun babymeisje en dacht even na. "Weet je, mijn lief, we moeten een naam bedenken voor ons kleine meisje. We kunnen haar niet 'baby' blijven noemen."

Cassandra keek naar Debbie en zei: "Ik denk dat je gelijk hebt. Heb je een naam in gedachten?"

"Nee," antwoordde Debbie. "Ik hoopte eigenlijk dat jij dat wel zou doen."

"Nou," zei Cassandra, "ik heb altijd de naam Jasmine voor een meisje leuk gevonden. Toen ik opgroeide en droomde van kinderen, stelde ik me altijd voor dat ik een dochter Jasmine zou noemen. Wat dacht je daarvan? Zullen we ons babymeisje Jasmine noemen?"

"Oh ja, ik vind die naam leuk," antwoordde Debbie. "Hij klinkt heel exotisch. Heel sexy." Ze keek toen naar de jongen in de luier die aan zijn speen zoog en zijn pop vasthield. "Maar vertel me, denk je echt dat het past? Lijkt ze je op een Jasmine?"

Cassandra dacht even na over het bezwaar van haar vriendin en toen ze naar de baby voor haar keek, moest ze toegeven dat "Jasmine" waarschijnlijk een beetje overdreven *was*. Hun baby was gewoon een beetje te burgerlijk witbrood om een naam als Jasmine te kunnen dragen. "Oké, wat heb *je* in gedachten voor een meisjesnaam?"

"Nou," begon Debbie. "Wat vind je van Diana? Het is een sterke vrouwelijke naam, en weet je, ik vond de Wonder Woman-film van Patty Jenkins met Gal Gadot geweldig. Ze zou Diana kunnen zijn, onze eigen kleine Amazoneprinses."

"Oh kom op! Als ze Jasmine niet kan verslaan, kan ze Diana zeker niet verslaan. Kijk haar daar eens zitten. Ze komt niet aanvliegen om de dag te redden, ze is degene die gered moet worden. Ze is meer Steve Trevor dan Wonder Woman. Wacht, dat is het. Ze wordt onze kleine Steve Trevor. We kunnen haar Stephanie noemen. Zo, wat vind je van *die* naam?"

"Oh mijn God!" riep Debbie uit. "Dat is zo *kostbaar*, en je hebt gelijk, het past haar zoveel beter. Ons hulpeloze kleine meisje Stephanie, wachtend op haar redding, of op zijn minst een luierswissel." Ze begonnen allebei te lachen.

Debbie was zo blij dat Cassandra eindelijk achter haar plan stond, maar er schoot haar meteen een idee te binnen.

"Weet je, mijn lief, die baby Stephanie zal heel veel zorg nodig hebben. Zeker, zoals ik al zei, haar luiers moeten verschoond worden, maar ze zal ook gevoed moeten worden."

"Ja, dat denk ik wel. Wat is je punt?" Cassandra kon niet zien waar dit heen leidde.

Debbie glimlachte. "Ik geloof dat de enige juiste manier om een kleine lesbienne zoals wij hebben te voeden, is via de borst. Dat is het geval, en aangezien we allebei haar moeders zijn en aangezien jouw borsten nu toegankelijker zijn dan de mijne, dacht ik dat je de baby misschien wel wilde voeden."

"Serieus?" riep Cassandra uit. "Je vraagt me nu om deze jongen gewoon over mijn borsten te laten kwijlen?"

"Ten eerste," zei Debbie terwijl ze haar vriendin probeerde te kalmeren. "Je kunt haar niet zien als een jongen, of zelfs als een tiener. Je moet je ertoe verbinden haar te zien als een babymeisje. Ze heeft nodig dat je haar behandelt zoals je elk ander meisje van twaalf maanden behandelt."

"Ja," klaagde Cassandra. "Maar zelfs als ze een ander meisje van twaalf maanden oud was, zou ik haar niet proberen te voeden, omdat ik geen melk heb. Serieus Debbie, hoe denk je dat dit echt werkt?"

"Er is meer aan het geven van borstvoeding dan alleen melkproductie, lieverd," hield Debbie vol. "Het is een daad van verzorging en binding tussen de moeder en de baby. Melk of geen melk, ze kan nog steeds enorm profiteren van dat aspect ervan, dat verzeker ik je. Dus, wat zal het zijn? Ga jij onze baby voeden, mam?"

Er zat een zekere mate van emotionele chantage in Debbie's argument, en Cassandra was zich daar heel goed van bewust toen het schuldgevoel zich in haar begon op te bouwen. Ze keek naar de baby op de grond, en toen naar haar vriendin. Ze wist dat ze

gemanipuleerd werd, maar uiteindelijk maakte het niet uit, dus gaf ze toe.

"Prima! Prima, ik doe het. Dit is zo stom. Ik kan niet geloven dat je me dit laat doen. Vijf minuten, hoor je me? Vijf minuten en ik ben klaar, snap je?"

"Absoluut!" antwoordde Debbie. "Ik zal zelfs een timer zetten als je dat wilt. Beloof me alleen dat je open en liefdevol zult zijn terwijl je het doet. Baby's kunnen je emoties aanvoelen, en we willen dat ons kleine meisje gelukkig en tevreden is, toch?"

Cassandra grijnsde naar haar vriendin en zei: "Dwing het niet. En vertel me, lieverd, ga je toekijken hoe iemand anders aan de tepels zuigt die ik vroeger alleen aan jou aanbood?"

"Natuurlijk," was Debbie's antwoord. "Ik wil de hele babyverzorgingservaring delen, en dat betekent ook dat we onze baby aan de borst zien, tenzij dat je stoort."

"Oh, oké!" was Cassandra's kreet terwijl ze op het bed ging liggen en de handdoek van haar borsten afpakte. "Haal de baby hier maar even, dan kan ik dit snel achter de rug hebben."

Debbie hielp baby Stephanie op de rand van het bed en herhaalde haar trance-inductie. Toen de baby eenmaal ontvankelijk was voor beïnvloeding, zei Debbie tegen haar: "Je heet Stephanie. Je heet altijd Stephanie. Je zal altijd Stephanie heten. Stephanie is een meisje van twaalf maanden oud en je hebt een onblusbare hunkering om aan de borst van je prachtige moeder te drinken. Of er nu melk is of niet, je *moet* zuigen voor troost en liefde. Het is ontzettend belangrijk voor je om zo vaak als je kunt aan de borst van je moeder te drinken. Begrijp je me?"

"En niet op mijn tepels bijten!" drong Cassandra aan. "Doe dat er ook bij. Onder geen beding zal er op mijn tepels gebeten worden!"

Debbie giechelde. "Heb je mama Cassandra gehoord, baby Stephanie? Je zult nooit in haar tepels bijten als ze je borstvoeding geeft. Je bent een braaf meisje en je wilt een braaf meisje blijven, dus je zult altijd doen wat mama je zegt. Nu, baby, wil ik dat je naar mama Cassandra kruipt en drinkt als de baby die je bent."

Peter ging op handen en knieën zitten en kroop naar Cassandra's zijde, bleef daar liggen en wachtte tot hem een borst werd aangeboden. Cassandra draaide zich op haar zij, pakte haar borst en stopte die in de mond van de jongen. Ze stopte haar onderarm onder zijn nek en legde die om zijn schouder. Hij begon zachtjes te zuigen en ze streek met haar hand door zijn haar terwijl hij dat deed. Ze was verrast door zijn tederheid en zorgzaamheid, omdat haar vroege ervaringen in het leven met jongens haar deden geloven dat ze allemaal onhandig en grof waren als het ging om het omgaan met een borst. Peter was absoluut een aangename verrassing.

Cassandra was ook verrast door het feit dat het zuigen van deze jongen haar daadwerkelijk opgewonden begon te maken. Ze had dit soort stimulatie al eerder ervaren, maar het was altijd met andere vrouwen. Ze had nooit geloofd dat een *jongen* haar dit gevoel zou kunnen geven. Ze keek naar hem en zei: "Dat is mijn meisje, Stephanie. Blijf maar zo aan mama zuigen. Wat een goed meisje voor mama Cassandra."

Terwijl het zuigen Cassandra steeds meer opwindend bezorgde, reikte ze naar beneden en begon zichzelf aan te raken. Ze sloot haar ogen en terwijl ze dat deed, vond ze het gevoel intens plezierig. Ze stond op het punt van een orgasme en terwijl ze zich voorbereidde op een hoogtepunt, hoorde ze Debbie op sarcastische toon zeggen: "Dat zijn vijf minuten. Wil je dat ik de baby nu weghaal?"

Cassandra kreunde met ingehouden adem: "Als je nu probeert mijn baby van me af te pakken, Debbie, dan zweer ik dat ik

je zal vermoorden." Ze huiverde toen een golf van opwinding door haar lichaam golfde.

En de baby maakt er drie | 3.

Debbie liep naar haar vriendin toe, legde haar hand teder op haar genitaliën en giechelde. "Hmm," zei ze. "Heel nat. Misschien is Stephanie niet het enige babymeisje hier dat een luier nodig heeft."

Cassandra pakte een kussen en gooide het naar Debbie. "Denk je er dan helemaal niet aan?"

Ze begonnen allebei te lachen.

Cassandra keek toen naar Peter. Hij had zo'n prachtige, onschuldige blik in zijn ogen dat ze haar hart voelde smelten.

"Ik denk dat het niet zo'n slecht idee zou zijn als we haar nog even zouden houden. Ik bedoel, het zou ronduit wreed zijn om het arme ding op dit punt in de steek te laten. Ik denk dat je zou kunnen zeggen dat we toch enigszins verantwoordelijk *zijn*. Ik denk dat we ruimte voor haar in ons leven zouden kunnen maken, uit vriendelijkheid en fatsoen tenminste, vind je niet?"

Debbie boog zich naar voren en kuste haar vriendin hartstochtelijk op de lippen. "Je hoeft me niet te overtuigen, mijn lief. Ik zeg ook niet dat dit voor altijd moet zijn, alleen totdat ons kleine meisje sterk genoeg is om zelf de lesbische te worden die ze zo graag wil zijn."

Cassandra fluisterde in het oor van haar vriendin. "Nou, als je haar terug gaat verschonen, mag ik dan voorstellen dat je dat doet voordat ze in haar luier naar het potje gaat? Daarover gesproken, als we een baby gaan houden, hebben we denk ik veel meer spullen nodig."

“Je hebt natuurlijk gelijk,” antwoordde Debbie. “Ik denk dat we hem beter weer in zijn kleren kunnen krijgen en hem voorlopig zijn volwassenheid kunnen laten herwinnen. Er zullen later nog genoeg mogelijkheden zijn om haar nieuwe leven als beginnende lesbienne te verkennen.”

Cassandra stond op, trok wat kleren aan en ging toen naar Debbie. De twee vrouwen gingen toen aan de slag om zijn luier te verwijderen en hem weer in zijn kleren te kleden.

Debbie liep toen naar de jongen toe, pakte zijn linker pols en zei: "Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Wees een braaf meisje en ga tien... keer... dieper. Nu, Stephanie, je bent nog steeds een meisje van twaalf maanden oud. Je zult altijd een meisje van twaalf maanden oud blijven voor je prachtige lesbische moeders, maar als ik aftel van tien naar één, zul je je gaan gedragen als een jongen van college-leeftijd genaamd Peter. Het is oké lieverd, je moeders zullen je nog steeds zien als het meisje dat je bent, maar je zult je ware identiteit als baby Stephanie alleen laten zien als ik je vertel dat het veilig is om dat te doen. Nu, tien, zweef je comfortabel, veilig warm in een perfecte trance. Negen... acht... zeven, je voelt dat je je bewuster wordt. Zes... vijf... vier, je voelt je steeds bewuster, je voelt je verfrist en gelukkig. Drie... twee, bijna wakker, je voelt je alert, je vergeet voor nu even je tijd als baby Stephanie. Eén... volledig alert en volledig “vernieuwd.”

Peter werd wakker en zag dat de twee vrouwen naar hem keken. Hij voelde zich een beetje wazig, maar over het algemeen in een goed humeur en verfrist. Toch staarden de twee vrouwen naar hem.

“Sorry, is er iets aan de hand?”

“Ik wilde je net dezelfde vraag stellen,” antwoordde Debbie. “Ik probeerde je net aan mijn kamergenoot voor te stellen, maar je

leek even weg te dromen. Gaat het goed met je?"

"Wat, ik? Oh ja, ja. Nee, ik ben oké. Ik overdrijf het waarschijnlijk een beetje met al dat studeren en ik ben mezelf waarschijnlijk wat meer gaan uitputten dan ik me realiseerde. Het spijt me."

Peter probeerde hard om zich te herinneren wat hem net was overkomen, maar het mocht niet baten. Er kwamen geen antwoorden.

"Oké," antwoordde Debbie. "Als je *zeker weet* dat het goed met je gaat. Hoe dan ook, zoals ik al zei, Peter, dit is mijn kamergenoot Cassandra. Je hebt elkaar al eens eerder ontmoet, denk ik. Cassandra, dit is Peter, een jongen die ik help."

"Het is erg leuk om je te ontmoeten, Peter. Elke vriend van Debbie is een vriend van mij. Ik hoop dat we elkaar nog veel vaker zien." Cassandra's begroeting en glimlach waren warm en vriendelijk.

Peter herinnerde zich haar wel van vroeger, maar het was hem duidelijk dat hij er in eerste instantie gewoon niet genoeg aandacht aan had besteed. Hij voelde zich aangetrokken tot deze blonde schoonheid. Het was geen geval van lust, maar hij voelde een bijna onmiddellijke connectie tussen hen. Hij wilde zo graag bij haar zijn, door haar vastgehouden worden. Ze had een primitief onderdanig verlangen in hem opgeroepen dat hij niet kon verklaren, maar hij genoot er wel van.

"Dankjewel. Debbie heeft me verteld dat we misschien een paar maanden moeten samenwerken, dus ik gok dat we elkaar vaker *zullen zien, in ieder geval een tijdje.*"

Hij keek naar de twee vrouwen en ze hadden een blik in hun ogen die bijna leek alsof ze zijn gedachten konden lezen. Hij vond dat hij het beste zijn excuses kon maken voordat hij iets gênants zei.

"Debbie, ik denk dat ik nu maar terug ga. Op dezelfde tijd als normaal voor onze volgende sessie?"

"Absoluut, Peter. Je doet het heel goed. Maar vanaf nu, aangezien je weet waar we wonen, waarom kom je dan niet gewoon hierheen? Is dat oké?"

Haar woorden leken onschuldig genoeg, maar hij voelde een vreemde drang om het met alles wat ze zei eens te zijn. Niet dat hij echt aanmoediging nodig had om de vrouw op wie hij verliefd was bij haar thuis te ontmoeten, en dus stemde hij toe.

Toen de afgesproken tijd voor zijn volgende sessie aanbrak, was hij nog opgewondener dan normaal. Hij kon begrijpen waarom hij opgewonden raakte van de nabijheid van Debbie, maar nu maakte het idee dat Cassandra in de buurt was het nog spannender voor hem, en hij vond dat vreemd, aangezien hij haar in het begin als een ongewenste afleiding *had* gezien, maar nu vond hij haar warme persoonlijkheid en oprechte vriendelijkheid een geweldige aanvulling op de tijd die hij met Debbie doorbracht. Hij hoopte dat ze thuis zou zijn als hij daar aankwam.

Peter zou teleurgesteld zijn, want Cassandra zat in de klas toen hij bij Debbie aankwam. Hij en Debbie hadden eerst wat werk gedaan aan hun psychologiecolleges, maar toen ze dat hadden afgerond, vertelde Debbie hem dat het nu tijd was om weer aan zijn angstprobleem te werken.

Hij stemde toe en zat al snel in een comfortabele positie terwijl ze zijn linker pols vastpakte en langzaam begon te tikken terwijl ze herhaalde: "Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper . Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Wees een braaf meisje en ga tien keer dieper. Nu, baby, ik wil dat je terugdenkt aan toen je een kleine baby was. Dat kun je voor mij doen, toch? Natuurlijk kun je dat. Je kunt je herinneren dat je moeder je aan haar borst hield en je vertelde wat een mooi meisje je bent en hoe mooi je eruit zag in